

Kasket-Karl ved klaveret

Vi præsenterer:

Mr. Tom Waits fra TV i aftes

En af de mange underfundige pointer ved disse års rockmusik er den, at de nye navne ikke er særlig 'nye' i betydningen uprøvede. Mange af de rock-navne der i disse år bryder frem i forlængelse af Beatles-Stones generationen er aldersmæssigt nærmest af Beatles-Stones generationen.

Bruce Springsteen, manden med det store gennembrud som Mr. US Rock 1975, er 27 år. Patti Smith, Miss Rock, nylig rimeligt feteret gæst i Daddy's Dance Hall og TVs Snafu, den mest spændende sangerinde i årevis — Patti Smith er 30 år. Robert Hunter, efter min mening oplagt kandidat til prisen som Mest Oversete Musikalske Talent I Flere År, er over 30. Og sidste skud på grenen, i hvert fald i den ende af grenen hvor det er hit-succes, Mr. Tom Waits der allerede er hædret med betegnelsen 'en mandlig Patti Smith' — Tom Waits er 27 år.

Fantastisk syn

Første gang jeg så eller hørte noget til Tom Waits var i TV-byen for en måneds tid siden. Waits kom igennem Danmark på en promotion-rejse, uden at skulle spille. Edmond Jensen, rock-producer, så straks en chance og hyrede ham til det TV-show, der var på skærmen i går, som den eneste chance for at se et kommende stornavn live i denne omgang.

Tom Waits var et fantastisk syn som han kom ind i studiet. Han var iført et par bukser fra før syndefaldets tid, han bar Kasket-Karls farfars kasserede kasket, en jakke der måtte være købt i en second hand-shop i East End og tidligere have tilhørt en professi-

onel stearinlys-slukker, en skjorte stjålet fra Koføeds Skole — alt dette harmonisk kombineret med en stank der overgik Minefeltet om morgenen i 50erne, en cigaretstump osende i flaben, og et åbentstående 'Rapport' dinglende i jakkelommen.

Simpelt hen en stinkende, swingende svajer af en sjover med et stort grin i øjnene. En blanding af Kim Larsen og Flemming Quist Møller, som en af de tilstedeværende musikere sagde.

Fuld mand

Tom Waits begynder traditionelt sit show med en tale-blues, hvor han spiller fuld mand lænet op ad en bar. Med albuen på disken og lejlighedsvis slurke af flasken fortæller han grundigt, indgående og indædt energisk bartenderen om hvad han har foretaget sig de sidste fire-fem dage, og hvad den ene og den anden af gutterne havde at sige i den anledning.

Det nummer kan trække længe ud, men pludselig er han så oppe på scenen og tilslutter sig den jazztrio der hele tiden har spillet — og spillet så rigtigt at det næsten er uherligt, autentisk lyd-kulisse, ligesom undertiden med perfekt film-musik. Han sætter sig ved klaveret med en tydelig 'Hvad rager det mig'-attitude, tænder en ny cigaret og spiller f. eks. en af sine lange snakkesange, måske den der handler om spiritusproblemet: 'Jeg har ikke noget spiritusproblem, kun når jeg ikke kan få en drink'.

Frank Vicari på tenorsax, Fitz Jenkins på bas og Chip White på trommer er hans akkompagnement, og de er drønsikre. Så anonyme, så rigtige som meget, meget professionelle kan være — og efter sigende gamle Woody Herman-folk.

Ellers kører Tom Waits stort set godt gammeldags boogie-woogie klaver, slangprægede drikhistorier, slem gammel synøfuld blues rock'n'roll

Tom Waits — iført Kasket Karls farfars kasserede kasket, som set i aftes på skærmen.

Dan Turèll skriver

Tom Waits er god til at skabe historier omkring sig, og der er mange i gang allerede. Han optræder altid, på scenen som udenfor. Han er ikke sanger, ikke digter, ikke musiker, ikke skuespiller — men en lille smule af hver i en sjælden blanding der kan minde lige så meget om komikeren W. C. Fields om beat-digteren Jack Kerouac eller entertaineren Lenny Bruce.

Hans tekst og sang er meget amerikansk — i den ene ende desperat desillusioneret, i den anden bitter sød sentimental. Han er tydeligvis et 50er-menneske — alene hans jazz-anslag viser det. 'Jeg sov i det meste af 60erne, siger han selv, 'og jeg kan ikke tro, jeg gik glip af noget'.

Tom Waits er p. t. i England, hvor man modtager Andy Cap jr. med åbne arme, men ellers bor han i Los Angeles og siger han er glad for byen. 'Jeg har absolut ingen ideer om at finde en fredelig hytte ude på landet, ellers tak. Jeg kan lide benzinluft, gale mennesker, biler, larmende naboer og lusede barer.'

Og som talt så levet. Sagt på dansk: Når de andre stjerner ses stråle på Sheraton, dingler Tom Waits roligt ned i Pisserenden.